

HARRY SALMENNEMI

otteita käsikirjoituksesta

Pimeän lehdet

Jos ajattelet, yhtä hyvin voisit olla minä. Kuulet tajunnan tai jänteiden hiljenevän. Meren eri intensiteetti. Laaksoissa tai lehdossa sinua kuljetetaan kuin haaviin suljettua perhosta.

Valo tulipatsaina sisään. Kun olen nukahtamaisillani, peilin välähdys, herätys. Hennot ja tarkat, lankamaiset. Jos nousisin seisaalleni, jos alkaisin väristä kivusta tai ilosta. Ikkunoiden valoläikkää, asfaltilla tanssivia heijastumia. Tajuttomuus kasvaa, mutta ei minussa vaan takanani.

Pilvenpiirtäjien varjot jatkuivat, jatkuivat puistojen ylle. Kiinalainen kaupunginosa, yhtäkkiä ei mitään sanottavaa. Sateen lasit rikkoutuivat katuun. Kokemus sähköiskusta, että yksikään bambu ei katkea sattumalta.

Köynnös takertuu valon jälkiin. Kevyen liikenteen seassa lehtiä, jossakin tavoittamattomissa valkoinen leija. Avaruus laajenee niin nopeasti että on suoranainen ihme ettet havaitse sitä. Hyytävä tuuli oven alta. Nostat sateenvarjon ja märkä lehti putoaa lattialle. Kun tiedät liikkuvasi, mutta et liiku. Hiuksissa pitkän illan pitkä hiljaisuus, tämä.

Hämärä lattia jota jalat koskettavat, valon juovat, käärmeet. Silloinkin olin varma että elämä loppuisi eikä sen takaa paljastuisi mitään. Kuvitellaan tuuli oksilla, niin lähellä ettei sitä tunnista. Yhtäkkinen vierailu, ja pyörähtelet hänen edessään pyjamassa. Nainen tai mies istuu rauhallisena, koska tuntee illan loppuvan pian.

Meri virtaa verkon läpi. Helikopterin ääni. En voi väittää nauttivani tästä, lakanan väri on väärä, huonekalut väärässä järjestyksessä. Liikenne levittäytyy suonistoon jota ei ole. Kohtaukset alkavat aina yhtä odottamatta ja palauttavat takaisin lähtöruutuun. En edisty niin paljon että muistaisin mitä olin tekemässä. Seisoimme väärällä puolella maapalloa teljettynä toisiimme ja minun oli ilmoitettava paluustani, sinun lähdöstäsi. Saatan olla huonosti valmistautunut, mutta en lohduton tai toivoton. Väkijoukon neulaset. Kaikki mitä teen muuttuu teoiksi. Häpeä, kun lapsi nostetaan syliisi. Ikään kuin merkitsisin pitkän viikonlopun kalenteriin, tai kuin lounaspaikan etsintää kolikot nyrkissä. Tuuli, kankaat. En ole kokenut mitään, mistä en olisi aiemmin nähnyt unta. Käännyt ympäri tai ehkä sinut käännetään. Kappale uppoaa, mutta jokin muu painuu pinnan läpi.

Jos siellä on pimeä. Aina kun saan tietää, että joku kuuluu hienoon sukuun, alan ymmärtää häntä. Ilmaisia asuntoja leijuu puistojen yllä. Aina sama silhuetti, miten sen saa manattua pois. Hieron neulasia sormiini, sitten haistan käsiäni, sitä se on. Meillä oli liikaa mielipiteitä, ne

eivät mahtuneet meihin. Yöllä pidän kädestäsi kuin riivusta, odotan kohtauksen loppumista. Keskustelemme, siis voimme hyvin. Nälkäiset, väsyneet siirtotyöläiset. Ensin junan jarrujen, sitten puiden katkeamisen ääni. Ei mitään uraa tai suunnitelmaa, vain katu jolla nostaa kaukukset pystyyn. Yksinkertainen lause, kuten kuinka vaikeata köyhän on yhtäkkiä hankkia rahaa. Kynsien kahu. Tajunta, joka ei sijaitse missään, tyytyy nimeämään asioita joita ei enää ole. Kuvittelen että uniini ei ole mitään syytä, hyvin pukeutuneita haamuja kulkee kynttilät käsissään muuten vain. Raiteiden välissä punertanutta ruohoa, kuin kuparia. Eilen kuljimme puutarhassa joka levittäytyi ympärillämme suurena ja avuttomana kuin paratiisi. Paikallisjunan ääni paloittelee unen kymmenen minuutin sektoreihin. Lauseen sisällä odottaa toinen lause. Kun herään, en ymmärrä missä olen. Tuuli kuljettaa kylmyyden tajuntaan, mutta tajunta ei ymmärrä sitä.

Kun luulet puiden kumartuvan toisiaan kohti. Oppilaat rivissä, aina joku heistä katsoo opettajaa silmiin. Leuto jokin. Tässäkin vuodenajalla on merkitystä, vaikka on mahdotonta sanoa millaista.

Sitä kirjoitetaan lasin pintaan. Koko matkan mietin, kummalla pysäkillä jäisin pois. Varjot läikkinä tuulisella merellä. Tarjoilija kävelee annos kädessään, etsii oikeata pöytää, mutta hänen painajaisessaan sitä ei ole.

Puiden takana avautuu meri, meren takana puusto. Olen apea kuin minulta kysyttäisiin kuinka paljon olen ansainnut tänä vuonna. Tarkoitan lapsuuttani, naavaa, kallioita, kalliorinteiltä putoavaa vettä. Silitetään hiusta joka on unohtanut pudota.

Tämä esittää sisäkkäisyyttä, kostuneita lankoja painumassa toistensa lomaan. Ruskettuneet selät, kuin puuta. Tarjoilija laskeutuu tasanteelle jota ei ole. Olen elänyt tarpeeksi kauan kokeakseni tämän. Jos se kirjoitetaan lähetteen taakse, se on totta. Makaan selälläni, ajattelen rahaa, siirtyviä yksikköjä jäljentämässä pintaa.

Hidas, läikehtivä joki. En ole välttämättä se, jonka kanssa tahdot elää elämäsi, mutta arki jatkuu päivästä toiseen välinpitämättömänä kuin uni. Heitetyn kiven keveys. Käsiin tartutaan, ja ne tuntevat.

Kynnen hiljaisuus, muuri. Tuuli lehdillä, silmuilla. Pääskyt hävittäjinä myrskyn edellä. Notkuva, kuoleva puutarha jossa vain elävät tekevät eron elämän ja kuoleman välillä.